

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Варна, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско
дело № 20223000500078 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството е въззивно, образувано по жалба на „Електро Банч“ ЕООД, ЕИК 103663261, чрез адв. К.Б. против решение № 260080/24.09.2021г., постановено по гр.д. № 2286/2015г. на ОС – Варна, с което са отхвърлени предявените от въззивника против Национална агенция по приходите и Върховния административен съд иск с правно основание чл.4, §3 от ДЕС за солидарното заплащане от ответниците на сумата от 65 332.81 лева, претендирано обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на непризнат данъчен кредит с Ревизионен акт № 031001169/18.05.2010г., потвърден с Решение № 3414/12.03.2013г. по адм.д. № 8571/2012г. на ВАС в противоречие с правото на ЕС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.03.2013г. до окончателното ѝ изплащане, искове за осъждане на ответника Национална агенция по приходите да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни действия като не предприема действия по принудително събиране на ДДС, начислен с влезлия в сила РА в противоречие с правото на ЕС.

В жалбата се излагат оплаквания за недопустимост, неправилност и необоснованост на обжалваното решение, постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон. Твърди се, че съдът не се е произнесъл по предмета на търсената защита, очертан от заявените правопораждащи юридически факти и петитум, тъй като не е изследвал наличието на предпоставките за възникване на данъчен кредит по см. на Директива 2006/112/ЕО съобразно твърдените с исковата молба нарушения на същата, не е изложил мотиви с какви доказателства следва да бъде доказана реалността на доставката от гледна точка на цитираната

Директива и практиката на СЕС, не е извършил съпоставка между представените доказателства в производствата по издаване и обжалване на ДРА и изводите на ответниците, че същите са недостатъчни, за да докажат реалността на доставките, в контекста на задължителните за националния съд решения на СЕС. Сочи се, че липсата на ясни и пълни мотиви прави невъзможна проверката на правилността на направените от съда изводи по наведените от ищцовото дружество доводи и твърдения, както и че страната е била лишена от възможността да представи писмени бележки като част от устните прения, доколкото съдебното решение е постановено преди дадения срок за представянето им. Твърди се, че изводите на съда са в противоречие с установеното от събраните по делото доказателства, правната логика и приложимите правни норми. Излагат се подробни аргументи по приложението и тълкуването на Директива 2006/112/ЕО, в т.ч. и по относимостта на постановената по нейното приложение практика на СЕС към настоящия казус с оглед твърденията за допуснатите нарушения от ответниците.

Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на съдебния акт и уважаване на предявения иск.

В срока по чл.263 ГПК са постъпили писмени отговори от насрещната страна – въззиваемите Национална агенция по приходите и Върховен административен съд, в които се излага становище за неоснователност на жалбата.

Наред с въззивната жалба е подадена и частна жалба от въззивното дружество „Електро Банч“ ЕООД против постановеното от първоинстанционния съд по реда на чл.248 ГПК определение № 260396/03.12.2021г., с което е оставено без уважение искането на жалбоподателя за изменение на решението в частта му относно възложените в негова тежест разноски за юрисконсултско възнаграждение на ответниците. По подробно изложени доводи, счита, че не дължи същите, поради което иска отмяна на обжалваното определение.

Срещу тази жалба в срок е постъпил писмен отговор от Върховен административен съд, с който същата се оспорва като неоснователна.

В с.з. представителят на Прокуратурата на РБ, участваща в производството на основание чл.10, ал.1 ЗОДОВ изразява становище за неоснователност на въззивната жалба.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

ОС – Варна се е произнесъл по предявени от „Електро Банч“ ЕООД против Национална агенция по приходите и Върховен административен съд искове с правно основание чл.4, §3 от ДЕС вр. § 6, ал.2 ПРЗ на ЗИДЗОДОВ за солидарното осъждане на ответниците да му заплатят сумата от 65 332.81 лева, претендирана като обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди, изразяващи се в непризнат данъчен кредит по Ревизионен акт № 031001169/18.05.2010г., потвърден с Решение № 3414/12.03.2013г. по адм.д. № 8571/2012г. по описа на ВАС в противоречие с правото на Европейския съюз, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.03.2013г. до окончателното ѝ заплащане и за осъждане на ответника Национална агенция за приходите да преустанови нарушението вр. непризнатия данъчен кредит, да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения като не

предприема действия по принудително събиране на ДДС, начислено с посочения ревизионен акт.

Исковите претенции са разгледани по реда на ЗОДОВ, съгласно постановеното по ч.гр.д. № 3147/2015г. определение на Върховния касационен съд и в съответствие с § 6, ал.2 ПЗР на ЗИДЗОДОВ /ДВ бр.94/2019г./.

Изложените в исковата молба фактически твърдения са, че основния предмет на дейност на въззивното дружество е търговия с електроматериали, по повод извършена данъчна ревизия на същото по ЗДДС за периода 01.04.2008г. - 31.07.2009г. и по ЗКПО за периода 01.01.2008г. - 31.12.2008г. ревизиращият орган /НАП/ не е признал правото му на данъчен кредит по повод получени доставки от подробно посочени доставчици и фактури, в резултат на което с издадения Ревизионен акт № 031001169/18.05.2010г. са установени задължения по ЗДДС и ЗКПО в общ размер на 65 332.81 лева. Актът е бил предмет на съдебен контрол, приключил с постановено решение на Върховния административен съд по адм.д. № 8571/2012г., с което същият е отменен само в частта относно на непризнато право на данъчен кредит по фактури, издадени от доставчика "Белла Инс" ЕООД, а в останалата му част - потвърден. Наведени са твърдения, че конкретните основания за отказа за признаване правото му на данъчен кредит, както на данъчния орган, така и на Върховния административен съд, явяващ се последна инстанция по спора са в явно противоречие с разпоредбите на чл.63, чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета на относно общата система на данъка върху добавената стойност и установените в нея принципи на данъчен неутралитет, на правна сигурност, включващ и принципа на оправданите правни очаквания, и на принципа на пропорционалност. Сочи се, че по тълкуването и приложението на тези разпоредби и принципи е налице многобройна практика на СЕС, подробно описана в исковата молба и която въпреки задължителния ѝ характер не е съобразена от ответниците. Сочи се, че ако при разрешаването на спора по обжалване на ревизионния акт Върховният административен съд е констатирал, че по приложението на относимите норми от директивата е налице неяснота, то е бил длъжен да отправи преюдициално запитване, което не е сторено. С оглед на тези твърдения и в съответствие с практиката на СЕС по чл.4 §3 от ДЕС обосновава отправените до съда искания за реализиране отговорността на държавата за вреди от нарушаване правото на ЕС, чрез нейните органи - ответниците Национална агенция по приходите и Върховния административен съд, които да бъдат осъдени да му заплатят солидарно сумата 65 332.81 лева, претендирана като обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди, изразяващи се в непризнатия данъчен кредит, ведно със законната лихва, считано от 12.03.2013г. до окончателното ѝ заплащане и за осъждане на ответника Национална агенция за приходите да преустанови нарушението вр. непризнатия данъчен кредит, да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения като не предприема действия по принудително събиране на ДДС, начислено с процесния ревизионен акт.

С депозираните в срока по чл.131 ГПК отговори исковете са оспорени като неоснователни.

В отговора на Национална агенция по приходите са наведени възражения, че липсват изискуемите се предпоставки за възникване

отговорността на държавата - 1/ нарушение на правна норма от общностното право, предоставяща права на частноправен субект; 2/ нарушението да е достатъчно съществено и 3/ съществуването на пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда. Сочи се, че отказът за признаване правото на данъчен кредит е поради направения извод за липса на реалност на доставките и същият е в съответствие както с установените в Директива 2006/1128/ЕО предпоставки за възникване на това право, така и с практиката на СЕС по нейното приложение. Оспорва размера на претендираната вреда, предвид постановената частична отмяна на РА, както и липсата на доказателства за извършените плащания по установените с него задължения. Наведени са и възражения по допустимостта на исковете като неподсъдни на гражданския съд, които са разрешени с постановеното и цитирано по-горе определение по ч.гр.д. № 3147/2015г. на ВКС.

Върховният административен съд също оспорва твърденията за наличието на предпоставките по чл.4 §3 ДЕС. Сочи, че отговорността на държавата за нарушаване правото на ЕС, когато се касае за постановен съдебен акт от национален съд като последна инстанция може да възникне само в изключителни случаи, когато съдът явно е нарушил приложимия закон, за направата на който извод следва да се отчете степента на яснота и приложимост на съответната правна норма в контекстна на конкретните обстоятелства, налице ли е явно противоречие с практиката на СЕС, съответно бил ли е длъжен да отправи преюдициално запитване. Твърди се, че в настоящия случай в производството по обжалване на РА е прието, че не е доказана необходима материалноправна предпоставка за приспадане на ДДС - осъществена доставка, поради което не е налице нарушение на норма от процесната Директива, а цитираната многобройна практика в исковата молба е неотнositима. Изложени са аргументи, че не са били налице и основания за отправяне на преюдициално запитване.

Представителят на Прокуратурата също е изразил становище за неоснователност на исковете.

При така очертания предмет на спора наведените във въззивната жалба оплаквания за недопустимост на обжалваното решение като постановено по непредявен иск /непроизнасяне по наведените фактически твърдения за наличието на предпоставките за възникване правото на данъчен кредит съобразно чл.63, чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112/ЕО и практиката на СЕС по нейното приложение/ са неоснователни. Първоинстанционният съд е разгледал фактическите твърдения за действия на ответниците, изразяващи се в постановяване на актове - РА и съдебно решение относно установените данъчни задължения за въззивното дружество по ЗДДС и ЗКПО, и е формирал мотиви дали с постановяването им в този смисъл е допуснато нарушение на общностното право като изрично е посочил, че по предявен иск по чл.4 § 3 ДЕС не може да прави преценка за материалноправната законосъобразност на влезлия в сила съдебен акт. В тази връзка дали последното е така е въпрос по правилността на обжалваното пред настоящата инстанция решение, а не по неговата допустимост.

Допуснатото от първоинстанционния съд процесуално нарушение - постановяване на съдебния акт преди изтичане на дадения на въззивника срок за представяне на писмена защита по чл.149, ал.3 ГПК, не влияе върху валидността на решението. Правото му на защита е обезпечено чрез предоставените му процесуални права във въззивното производство и

правомощията на настоящата инстанция като инстанция по същество.

По съществото на материалноправния спор, въз основа на събраните по делото доказателства, становищата на страните и приложимия закон, съставът на АпС приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не е спорно, а това е видно и от приетото като доказателство адм.д. № 2959/2010г. на Административен съд – Варна, че въз основа на извършена данъчна ревизия по ЗДДС и ЗКПО за данъчни периоди съответно 01.04.2008г. - 31.07.2009г. и 01.01.2008г. - 31.12.2008г. от орган по приходите на ТД на НАП - Варна е бил издал Ревизионен акт № 031001169/18.05.2010г., с който са установени задължения за въззивника по ЗДДС и по ЗКПО в общ размер на 65 332.81 лева, ведно с лихви. Основанието за така установените данъчни задължения е извършена корекция на данъчен кредит поради непризнато право за това по доставки от преки доставчици "Стонисто строй" ЕООД, "Габи билдинг" ЕООД, "Стил-ауто-Д.Стоянов" ЕООД, "Алфа bravo" ЕООД и "Белла Инс" ЕООД по конкретно посочени в акта фактури и извършената поради това корекция на финансовия резултат за 2008г. по ЗКПО. След развитото се съдебно оспорване на РА и съгласно постановеното от Върховния административен съд окончателно решение № 3414/12.03.2013г. по адм.д. № 8571/2012г. същият е отменен в частта по ЗДДС относно непризнато признато право на приспадане на данъчен кредит по фактури на «Белла инс» ЕООД в общ размер на 3240 лева и начислени лихви по фактурите за м.февруари 2009г. - м.април 2009г. В останалата му част РА е потвърден.

Съгласно неоспореното заключение на вещото лице по допуснатата и приета от първоинстанционния съд ССЕ, заплатената сума от „Електро банч“ ЕООД по процесния РА е 35 564.77 лева, с която е погасена част от главницата, не са извършени плащания по лихви, а към настоящия момент задължението по акта е отписано, поради изтичане на десетгодишната абсолютна давност на 28.02.2021г. Последното е видно и от представеното към експертизата писмо на ТД на НАП - Варна, изх. № 37108-2/24.08.2021г.

Въззивното дружество твърди претърпени от него вреди в резултат на допуснатото от въззиваемите нарушение на общностното право по повод издаване на горецитирания РА и постановеното по неговото обжалване решение на националния съд, с оглед на което и претендира ангажирането на тяхната отговорност, в качеството им на субституенти на държавата, на основание чл.4 §3 ДЕС, задължаващ всяка държава-членка да предприеме всички необходими мерки, общи или специални, за да осигури изпълнението на задълженията си, произтичащи от Договорите и актовете на институциите на Съюза. Основателността на този иск, съобразно и практиката на СЕС, предполагава кумулативното наличие на следните предпоставки:

1/ Нарушаване на общностна норма, която предоставя право на частно-правен субект.

2/ Нарушението да е достатъчно съществено и явно. Такова ще е налице не само в случаите, когато не е приложена относима общностна норма, но и когато същата е тълкувана в противоречие с постановената практика на СЕС по нейното приложение и основополагащи принципи на общностното право, както и когато се претендира отговорност поради решение на национален съд от последна инстанция, който не е изпълнил задължението си по чл.267, ал.3

ДФЕС за отправяне на преюдициално запитване.

При ангажиране отговорността на държавата за постановени в нарушение на правото на ЕС съдебни актове следва да се отчете, че съгласно практиката на СЕС /дело C-224/01/ реализирането на тази отговорност следва да стане при зачитане силата на пресъдено нещо на решението, за което се твърди, че е причинило вредите. Възможността за отговорност на държавата в тези хипотези няма за последица преразглеждане на спора, предмет на решението, в това число проверка неговата допустимост и правилност, нито анулиране на неговия стабилитет. Преценката е единствено дали е налице явно и съществено нарушение на общностното право в контекста на конкретните обстоятелства и фактори. Поради това и в производство по настоящия иск не може да се прави нов анализ на доказателствения материал, въз основа на който са направени фактическите изводи в решението на съда. Именно поради това недопустимо е твърдението и искането на въззивника в настоящия спор да бъдат обсъдени всички ангажирани в производството по издаване и обжалване на процесния РА доказателства, за да бъде направен извод налице ли са били предпоставките за признаване на данъчен кредит в контекстна на сочените от него норми на Директива 2006/112/ЕО и практиката на СЕС по тяхното приложение, съответно, че решението на Върховния административен съд е постановено в противоречие със същите.

3/Наличието на пряка причинно-следствена връзка между нарушението и причинената вреда.

В настоящия случай между страните не е налице спор, че сочените като неспазени разпоредби на чл.63, чл.167, чл.168 и чл.178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета относно общата система на данъка върху добавената стойност, уреждащи предпоставките за възникване правото на данъчен кредит предоставят права на частно-правните субекти, какъвто е и въззивника, независимо, че Директивата като акт на Съюза няма директна приложимост.

Видно от мотивите на РА данъчният орган е отказал да признае право на данъчен кредит по фактурирани доставки на стоки /ел.материали/ от "Стонието строй" ЕООД и "Габи билдинг" ЕООД поради това, че въз основа на извършените насрещни проверки на тези преки доставчици и представени от тях документи, част от които са приети за ненадлежно заверени, съответно извършени от ревизиращият орган справки, не се установява същите да са разполагали с необходимата материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките, да са извършвали разплащания с предходни техни доставчици, част от които са били и deregистрирани към датата на издаване на фактурите към двете дружества, както и липсата на доказателства за отделянето, предаването и получаването на стоките към настоящия въззивник, което обуславяло извода за липса на реално извършени доставки по издадените и осчетоводени фактури. Относно фактурираните услуги /СМР/ от "Стил-ауто-Д.Стоянов" ЕООД е прието, че от ангажираните доказателства, вкл. и представени от доставчика, не се установява реално изпълнение на тези СМР от това дружество, доколкото представеният договор за възлагане и протоколи за приемане на СМР не са подписани от възложителя "Електро Банч" ЕООД, не са представени доказателства за необходимата техническа /лична или наета техника/ и кадрова обезпеченост за извършване на строителството по договора, по една от фактурите не може да се установи вида на извършените СМР, разплащанията с "Електро Банч"

ЕООД са извършвани според фактурите в брой, без приложен касов бон от доставчика. Що се отнася до непризнатия данъчен кредит по претендирани доставки на услуги /излъчване на рекламен клип/ от "Алфа Браво" ЕООД по две фактури, също е прието, че представената от доставчика счетоводна документация и доказателства за превъзлагане не установява дали и от кого е бил изготвен рекламен клип, съответно да е излъчван.

За да потвърди издадения РА в частта относно посочените четири дружества - доставчици на стоки и услуги Върховният административен съд е приел в решението си, че както от представените пред данъчния орган доказателства, така и от ангажираните доказателства в производството пред първостепенния Административен съд - Варна не е установена изискуемата се за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС предпоставка - фактурираната доставка да е осъществена. За претендираните доставки от "Стонисто строй" ЕООД и "Габи Билдинг" ЕООД не са представени доказателства за транспорт на фактурираните ел.материали и за предаването им в склада на ревизираното лице, липсата на доказана кадрова и техническа обезпеченост за извършване на СМР от "Стил-ауто-Д.Стоянов" ЕООД не установява извършването им от този издател на фактурата, а недоказването реалността на доставката от "Алфа браво" ЕООД е основано на липсата на доказателства за изработването и излъчването на рекламен клип.

Следователно по отношение на фактурираните стоки и услуги от четирите дружества основанието за непризнатото право на данъчен кредит както от данъчния орган, така и от националния съд е недоказаната реалност на доставките. Този факт е основната, съществена материалноправна предпоставка за възникване на правото на приспадане на дължимия ДДС - условие, изведено както от нормите на Директива 2006/112/ЕО на Съвета, така и тълкувателно приложимата практика на СЕС, вкл. и цитираната от въззивника. Съгласно чл.168, б. "д" от Директивата, регистрираното лице има право на данъчен кредит срещу ДДС, дължим или платен в съответната държава-членка по повод доставки на стоки и услуги, които е получило, които са извършени (или ще бъдат извършени) от друго регистрирано лице. Правото на приспадане, съгласно чл.167 от Директивата възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, а чл.63 от същата определя, че ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени. В този смисъл е и практиката на СЕС, където при различна фактическа обстановка, становището на Съда е категорично, че правото на данъчен кредит е обусловено от реалността на доставката и едва тогава, ако тя е опорочена получателят по нея трябва да е добросъвестен – да не е знаел и да не е могъл да знае за допуснатите нарушения (извод за това от решения по обединени дела С-354/03, С-355/03 и С-484/03, по обединени дела С-80/11 и С-142/11, по дело С-285/11, по дело С-342/87, по дело С-454/98, по обединени дела С-439/04 и С-440/04, по дело С-409/04, по дело С-273/11 и др.). В тази насока нито Директивата, нито практиката на СЕС, ограничават по някакъв начин възможностите на националния съд да изследва въпроса дали доставката е осъществена реално и дали, ако е осъществена, не се разминава с отразеното във фактурата, за което обстоятелство получателят е могъл да знае. За реалното осъществяване на доставките не е достатъчно да бъдат представени само фактури и доказателства за плащане, тъй като те са само индичия за наличие на облигационни отношения между страните. Така в решение по дело С-285/11 - Боник, т.31 и т.32, съдът посочва, че за да се

установи, че на основание на процесните по разглеждания казус доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани за извършването на облагаеми сделки. В рамките на производството, образувано на основание член 267 ДФЕС, Съдът няма компетентност да проверява, нито пък да преценява фактическите обстоятелства, свързани с делото по главното производство. Следователно запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи дали лицето може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки на стоки. Аналогично е и разрешението по решение С-78/12 - запитващата юрисдикция следва в съответствие с националните правила да извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по отнесения пред нея спор, за да определи дали разглежданите в главното производство доставки на стоки са действително осъществени.

Съгласно правилата на националните процесуални закони /АПК и ГПК/ и доколкото от упражняването на данъчния кредит възникват благоприятни за ревизираното лице последици, върху него пада и тежестта за доказване на тази изискуема се предпоставка. Именно недоказването на това условие от страна на ревизираното въззивно дружество е и основаниято за издаването на процесния ревизионен акт от органа на НАП, както и мотивите на съдебната инстанция за потвърждаването му. В тази връзка твърденията на въззивника, че непризнаването на данъчния кредит е основано единствено на обстоятелства и нередности у преките доставчици и тези преди тях /липса на техническа и кадрова обезпеченост, deregистрация на предходни доставчици към датата на издаване на някои фактури, липса на доказателства за плащане към предходни доставчици, нередности в документацията на преките доставчици/, поставяйки към него изисквания, несъвместими със сочените норми от Директива 2006/112/ЕО, принципи на системата на ДДС и задължителната практика на СЕС и без наличието на обективни данни, че е част от схема за данъчни злоупотреби са неоснователни.

Не са били налице и основания за отправяне на преюдициално запитване, доколкото по спора не са били повдигани въпроси, налагащи тълкуване на норми на приложимото право в контекста на установената по делото фактическа обстановка.

Изложеното обуславя и извода на съда, че не е налице твърдяното нарушение на правото на ЕС, което да ангажира отговорността на държавата, поради което и предявените иски са неоснователни.

Предвид идентичните правни изводи относно изхода от спора с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По частната жалба срещу определението по чл.248 ГПК:

С решението си и с оглед изхода от спора първоинстанционният съд е осъдил въззивното дружество да заплати на всеки един от въззиваемите юрисконсултско възнаграждение в размер на по 150 лева, на основание чл.78, ал.3 ГПК вр. чл.10, ал.4 ЗОДОВ, както и в полза на съда направените от бюджета разноски за възнаграждение на вещото лице, на основание чл.78, ал.6 ГПК вр. чл.10, ал.2 ЗОДОВ.

В срока по чл.248 ГПК въззивникът е поискал съдът да измени

решението си в частта относно разноските в полза на ответниците, излагайки доводи, че същите не са реално извършени, поради което и това води неоснователно обогатяване, съответно съставлява необоснована санкция за упражняване на процесуални права за загубилата страна, а също и че представляващия Върховния административен съд не е имал качеството юрисконсулт.

Искането е оставено без уважение с обжалваното определение по мотиви, които настоящият състав изцяло споделя.

Отговорността за разноски в полза на представлявана от юрисконсулт страна е изрично регламентирана в разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ. В този случай изискването за доказване реалност на извършено плащане в полза на представляващия не важи, доколкото следващото се възнаграждение е част от трудовото, като няма как да се изисква договарянето на конкретен размер за всяко конкретно дело, по което е осъществено процесуалното представителство /в т.см. Решение № 16/02.03.2021г. по гр.д. № 1914/2020г. на ВКС, IV г.о./.

Неоснователен е и довода, че представляващия ВАС не е назначен на длъжност "юрисконсулт", а е на длъжност "съдебен помощник". Меродавно в случая е, че представителството е осъществено от лице в трудово правоотношение с представлявания, отговарящо на изискването на процесуалния закон /чл. 32 ГПК/.

Определенияте от първоинстанционния съд размери на възнагражденията са в съответствие с приложимата Наредба за заплащането на правната помощ, която предвижда значително по-малки максимални размери в сравнение с тези по Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което и доводите в частната жалба за "предупредителен ефект" на предвидената от законодателя отговорност по чл.10, ал.4 ЗОДОВ в степен, ограничаващ правото на защита също са неоснователни, а цитираната практика на СЕС - неотнотсима.

Ето защо обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ и направеното от въззиваемите искане въззивното дружество следва да бъде осъдено да им заплати юрисконсултско възнаграждение на осъщественото процесуално представителство в настоящата инстанция. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ вр. чл.37 ЗПП и чл.25 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя същото в размер на по 100 лева за всеки един от въззиваемите.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260080/24.09.2021г., постановено по гр.д. № 2286/2015г. на ОС – Варна.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260396/03.12.2021г. на ОС - Варна, постановено по гр.д. № 2286/2015г. по реда на чл.248 ГПК.

ОСЪЖДА „Електро банч“ ЕООД, ЕИК 103663261 да заплати на Върховния административен съд сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА „Електро банч“ ЕООД, ЕИК 103663261 да заплати на Национална агенция за приходите сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 ГПК, с касационна жалба, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____